

Son Ritüel III

– SönmezKORKMAZ · 07 Nisan 2010

Git dedin.

Kıpkızıl lav kustum. Git dedin.

Sevdanın; gidişi, bitişi, yitişi, geçişi,/ ritimi, biçimi, sihiri, seçimi,/ filli, şiiri, fikiri, şehiri,/ sinisi, çinisi, çivisi, çilesi,/ kilidi, kibiri, kilimi, kebirini,/ çiçeği, fışeği, direği, dileği,/serini, sebili, derini, gelini,/ zehiri, zemini, demiri, yemini,/ geçidi, beyiti, yeisi, perisi,/ gereği, meleği, emeği, feleği, hecesi, gecesi, hevesi, hedefi, sedefi, kefeni, zifir-i ateş.

Sin câna

Şın hâna

Nun handâna özgedir.

Nun, yüreğine almazsa noktayı baş üstünde gezdirir. Aşkın şın'ı aşğını hân eder. Handâna pinhân eder.

Elif ateş saçtıkça, sin şın'a niyâz eder. Selim sin'e cân öder.

Sevdanın;

kızılı, yazısı, kılıcı, yamacı,/ tınısı, kıyısı, çırası, şırası,/ yarası, yaması, yarısı, yasası,/ senası, sedası, cefası, vefası, kezası, ezası, cezası, fezası, gazabı, azabı, zamanı, cananı, afakı, âlâmı, amâkı, ağıyârı, ahû zâr-ı leyl-i ateş.

Elif elif yağdı kıvılcımlar hane-i hâmûşuma

Bârân ateş.

Yârân ateş.

Dide-i giryân ateş./ Dil-i sûzan, dil-i virân, dil-i zâr ateş.

Aşkımı yırttı, yıktı, attı.

Bahtımı kırptı, kırdı, yaktı.

Kıvılcımı güneşi, kızgınlığı gülşeni yakan ateş.

Yak aşığı. Kanım alev alev harlasın. Yak ışığı. Canım hüzme hüzme parlansın.

13.04.2006

Perşembe

Yüreğimin en ıssız sınırlarına kurdum avâsim şehirlerini. Söğüdüme sancağımdan salıncak yaptım sevgili...

Güller serdim gönül yurduma.

Yârim ince fidan gibi salınsın da yürüsün.

Etekleri güllere sürünsün de yürüsün.*

Ve güller yağarken gökyüzümden üstüne; gülleler yağdırdın sevgili, gönül şehrim.

Kimsesiz yolların, harabe yollarında sevdasıyla yürüyen aşığım.

Şimdi hayalin oyuncak kollarımda... Neden bitmiyor bu kuşatma, içimdeki bu gizli yankı nedir? Karanlığı söken şafak, yüreğimi boğan bu acıyı ya bitir ya da ruhumu kavrayan yarimi geri getir.

Ey beni viran elinde tüketen yar,

Kimsesiz yolların yollarında sevdasıyla yürür aşıklar

E/ Nazından hayallerde oyuncaklar bulunur

D/ Elin olsam

Yüzümdeki çizgileri tekrar yazamazsın

E/Nazından adını alımda taşısam

D/alın olsam

Delilerin gözünde görünmez olur keder

E/Nazından

G/özün olsam

D/ilin olsam

S/aklansam

D/okunup

K/ilimin olsam

Y/eminin olsam

S/ol Y/anında G/izlensem

Son B/ölüme D/ilensem

S/alınmadan G/örülür S/iman

Ş/afak K/alacak/aranlık

Güz/ellik değil.

S/övgülerim Y/adındandır.

K/adını

T/adını

Y/adını

Y/anımda Hayal/ettir.

23.09.2004

Perşembe

Günceler hayata yazılmış bir sözlüktü aslında. Unutulmuş anların anlamlarını gizlerdi. Kaç kaça bildiğin kadar; zamandan, mekândan ve kendinden...

Şişenin içinde kendini okyanusa bırakan şair, doğru dalgayı yakalarsa kumsala ulaşacaktır. Şair Eşref okyanusun altını görenlerden oldu.

Ne demek istiyorsun dedim kitabı getiren Ahmet Fevzi Bey'e.

Tamamını okudun mu güncelerin? Diye karşılık verdi.

Hemen hemen dedim.

Tamamını oku ne demek istediğimi anlayacaksın. O zaman tekrar konuşuruz.

Ben aslında Elif'i merak ediyorum. Kendisi yaşıyorsa bulup görüşebilir miyiz?

Yaşıyor. Tabi adına yaşamak denirse...

Neden?

Bunları sonra konuşalım dostum. Çıkمام lazım günlüğü bitir, hepsini konuşalım.

DEVAM EDECEK

*O gül-endâm bir al şâle bürünsün yürüsün

Ucu gönlüm gibi ardınca sürünsün yürüsün

Enderunlu Vâsıf